Ч. 85. Пятниця 18 цьвітня (1 мая) 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьват) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З парляментарних комісий. — Гостина короля Едварда в Росиї.)

Коло польске вибрало на вчерашнім своїм засїданю до квотової депутациї пп. Яворского і Дав. Абрагамовича. Крім того вибрано на ново дотеперішних членів парляментарної комісиї. П. Яблоньский предложив інтерпеляцию в справі складу комісиї для розслїдженя відносин в Бориславі. П. Созаньский предложив петицию в справі удержавненя північної желїзниці, жадаючи рішучо поясненя зі сторони правительства. Той сам посол предложив петицию в справі нескликаня сойму на весну. Предсїдатель Кола п. Яворский заявив, що правительство обіцяло скликати сойм на довшу сесию аж в осени. — Субкомітет прасового закона полагодив параґрафи того закона, дотикаючі спростованя і поступованя на случай відмовленя часописию спростованя. Ухвалено кілька важних змін в правительственнім предложеню.

Парляментарна комісия шкільна радила вчера над проектом закона о титулї інжинера. Відчитано внесенє що-до сотвореня титулу „академичний інжинер“ і „інжинер державний“. Принято параґраф, що укінченим слухачам висших шкіл промислових або рівнорядних заведень краєвих чи заграничних, котрі по 4-лїтній практиці на поли технїчнім мали дїйстно титул інжинера, має міністерство просьвіти дозволити на просьбу, щоби той титул задержати на дальше. Міністерству просьвіти дає ся право дозволу на уживане титулу інжинера також таким особам, котрі не мають згаданого образованя шкільного, але з огляду на свою технїчну дїяльність мали титул інжинера перед правосильностию того закона. По правосильности закона може міністерство просьвіти дозволити укінченим слухачам висших шкіл промислових або рівно поставлених инших заведень краєвих або заграничних уживати титулу інжинера, коли інтересовані особи своєю науковою дїяльностию або практичною працею викажуть достаточне фахове образоване на поли технїчнім.

З Риму доносять, що в часї вчерашного ґалевого обіду підніс король Віктор Емануель тоаст в честь анґлїйского короля, зазначуючи, що Італія і Анґлія були все для себе прихильні, як в добрих так і в злих часах. Король висказав надію, що та приязнь буде вічно тревати і чим раз більше кріпшати. Дякуючи за тоаст, відповів король Едвард, що від многих вже лїт істнуюча дружба між обома державами не ослабне. Оба народи: анґлїйский і італїяньский люблять свободу і ішли спільно дорогою цивілїзациї і поступу, дбаючи рівночасно о удержане загального мира. Король не сумніває ся, що й на дальше оба народи будуть спільно працювати для свободи і загального добра всїх народів. — Вчера при гарній погоді відбула ся велика войскова парада в честь короля Едварда. В параді взяло участь 20 тисячів. По вправах войско дефілювало перед обома монархами. По войсковій параді о годині $3^1/_2$ з полудня виїхав король Едвард з королївскої палати до анґлїйскої амбасади, а звідтам о год. 4-ій удав ся в гостину до Папи. Вздовж цїлої дороги стояло войско. Коло в'їзду до Ватикану задержали ся представителї італ. властий і король поїхав дальше лише в окруженю своєї дружини. На сходах до Ватикану повитали короля представителї Папи. Відтак удав ся король сам до приватних комнат Папи. Папа був також сам в своїй комнатї, де уставлено два рівні фотелї. Розмова короля з Папою тревала 25 минут. Папа відвів короля до дверий і попращав єго. Король відїхав з Ватикану і о годинї 5-ій повернув до королївскої палати.

---

2)

ГРІХ.

(З румуньского. — І. Л. Караджіяле.)

(Дальше).

Коли директор представив Ніцу лїкареви, людинї поважній і розумній, сей взяв єго жартом за бороду і сказав:

— Єму нїчого не бракує, всечеснїйший; нехай лиш частїйше обертає ся на сьвіжім воздуси!

Недїля... вкінци!

Так директор як і товариші велїли Ніці йти на прохід; але він волїв лишитись дома, щоби надоложити те, що в послїдних днях занедбав. Очивидно, всечеснїйший був одушевлений та зворушений таким приміром невтомної пильности.

Скінчив ся обід... школа порожна і опущена. Пильний семинарист йде на задне подвірє... Чи вікно все ще зачинене? Нї — але ще він не підніс тужливих очий, як новий папір незайно упав перед єго ногами. Сей вже не проколений шпилькою, але перевязаний червоною стяжечкою: „Прийди о північи... дожидаю тебе; побачиш, як дуже тебе люблю“. Занавіса не рухаєсь... не являєсь нїхто!...

День минає так поволи, однак мука дожиданя має часто стілько солодкости в собі! Але ніч! Семинаристи ще нїколи не заснули так пізно як нинї!... Вкінци — на щастє — нема нїякої перепони!

Він перелазить тихо через ворота і ступає певним кроком до сьвідомої цїли. Женщина в отїнених сїнях... Мало не зімлїв. Вона шепче до него: „Ходїть, вас дожидають!“

Отже! Не сама!

Він дає мимохіть взяти себе за руку і вести крізь темряву... кілька сходів... темний простір... знов кілька сходів. Статний молодець як сонна дитина дає женщинї поводити собою механїчно за руку. При кождім непевнім кроці, при кождім легкім шелестї хвилеве зупиненє, дискретна рада, заохочуюче шептанє — і дальше!

Стають... женщина пускає єго руку. В темнім, незнанім місци він почуваєсь на хвилю немов пропащим — поваленим стовпом, котрого лишено основи — чує в ушах страшний шум та рев і зневірені колїна хитають ся...

Тепер стукає женщина майже недочутно кінчиком нігтя об двері, котрі сейчас відчинили ся.

В серединї сьвітло — голубе сьвітло — мрачна, сонна, лїнива голубість... Єго товаришка тручає єго лагідно в ясність і двері зачиняють ся з надвору.

* * *

Пощо слів! Чи слова можуть се виразити? Щось подібного дасть ся відчути, подумати, але не висказати.

Богато подібних ночий провели у своїм товаристві. Насказано щасливі години під проміннями голубої лямпи; всякі можливі і неможливі глупости; сьмішні приказки, яких він знав без числа; сцени заздрости без слів; хитрі, свавільні, шалені іграшки; нерівні борби, в котрих вона підлягала єго силі, він єї принадї! А відтак по такій сваволи взаїмне оповіданє пригод з часу перед їх знакомством!

Він мало що мав оповідати. Єго родинне село було таке мале і таке нецїкаве було єго житє аж до хвилї, „коли вколола єго шпилька“. Хитрий хлопець ужив нарочно тої фрази, бо знов добре, що вона сейчас зраненій палець обцїлує, а її чудові очи глядїли тодї на него горячо і благали о прощенє!

Она зате мала тим більше говорити, а що она оповідала, було досить сумне... Пять лїт свого житя втратила она при боцї нестерпного, напів божевільного і зовсїм немічного чоловіка. Вкінци повдовіла, з хорою, дивачною дитиною — дївчиною, котра всьо нищила, що лиш попало їй під руки і котру строго треба було пильнувати щоби не підложила огню. Великі зглядн — значне майно — семейна рада — теща і шурин, люди грубих обичаїв і низких поглядів, котрі слїдили її крок в крок і шпіонували в понижаючий спосіб.

По таких розмовах додавала завсїгди:

— Представ собі тепер, як спрагнена я житя, як зтужила ся я за тобою!

* * *

Але їх щасливість скінчила ся.

Він мусїв виречи ся єї, коли повстала непереможна перепона із сторони семейної ради, котра очивидно не могла до такого промаху допустити. Лагідні просьби — енерґічні напираня — надармо... Послїдна насильна гости-

Новинки.

Львів дня 30 го цьвітня 1903.

— **Єго Вел. Цїсар** жертвував з приватних фондів на запомогу для погорільцїв в Микулинцях 10.000 корон, а для погорільцїв в Дїдушицях великих 3000 кврон.

— **Іспити на учительки ручних робіт** відбудуть ся в львівскій женьскій семінариї дня 11 мая, а іспити на учительки фреблївских городцїв дня 14-го мая. Поданя треба вносити до дирекциї семінариї найдальше до 5 мая с. р.

— **Новий уряд почтовий** входить з днем 1 мая в житє в Мощеници, повіта горлицкого зі звичайним обсягом дїланя. Округ доручень сего уряду будуть творити лиш громада і двірский обшар Мощениця.

— **Планету Меркура,** найблизшу до нашого сонця, котру задлятого можна лиш дуже рідко видїти, можна буде сими днями добачити голим оком. Тота планета переходить дня 1 мая попід громаду зьвізд звану „Квочкою“ або „Плеядами“ і сего вечера як і через кілька слїдуючих буде єї видко в тій сторонї на небі аж до години пів до десятої, о котрій то порі она заходить.

— **Обрабованє почти.** З Будапешту доносять, що в ночи з дня 27 на 28 с. м. напали розбишаки в північній Угорщинї межи місцевостями Тебеш і Петрона на віз почтовий, що їздить межи тими місцевостями і забраки з него мішок з грішми, в котрім було 20.000 корон. Погоня за розбишаками не помогла нїчого; они щезли без слїду.

— **Також доля.** В Амштеттен, в долїшній Австриї арештовано за волоцюгство баронову Вікторину Вольф з Тоденварт і єї 22-лїтного, слабого на умі сина, та поки-що замкнено разом з другими шупасниками. Баронова розповіла, що була колись маюча, бо до неї нялежала колись цїла маєтність ґрунтова і замок в Айхенав коло Фульди в Гессиї. Баронова, котра має нинї 47 лїт, сталась жертвою якогось дурисьвіта, котрий удаючи великого пана, припитав ся звідкись до неї і в 1881 оженив ся. Той дурисьвіт, іменем Дете, з котрим она опісля розвела, програв цїле єї майно в Монте Карльо, а відтак ще й показало ся, що він був вже жонатий з другою, коли женив ся з нею, та що єго жінка ще жила. За двоженьство засуджено єго на чотири роки вязниції, а она тимчасом зі сином від него Ервіном впадала в щораз більшу нужду, аж остаточно не маючи з чого жити, пустилась в сьвіт за прошеним хлїбом і так аж доси волочить ся. Нещасливу мають відставити тепер шупасом назад до єї місця приналежности, до Айхенав.

— **Жертвою пустоти** підчас забави став ся оногди на Зьвіринцю під Краковом 10-лїтний хлопець Евген Ґаєвский, котрий взявши батькови тихцем динамітний набій, хотів єго запалити від сьвічки. Набій вибухнув з великою силою і з так страшним гуком, що спровадив на місце події великі товпи людий. Нещасливому хлопцеви набій розшарпав шкіру на грудях і всї пальцї у лївої руки. Раненого хлопця відвезено до шпиталю.

— **Ізза галицких еміґрантів** прийшло до процесу межи звістними аґентурами Міслера в Бремі і Софії Бесядецкої в Осьвітимі, що висилають галицких селян на зломанє карку за море. Бесядецка, вдовиця по професорі медицини в краківскім унїверситетї, одержала була перед двома роками концесию на отворенє бюра продажі корабельних карт для тих кораблїв, що відходять з Антверпії. Місерови було то дуже не на руку, бо заробок з галицких селян переходив до Бесядецкої. Отже Місер знайшов спосіб, якби позбути ся конкурентки і зробив на ню донесенє, що она перевозить при помочи поліциї до Америки таких людий, що мають ставити ся до войска, та що намавляє до еміґрациї і вивозить таких людий, котрих в Австриї за якийсь злочин чекає кара. З сего вже видко, яких то чесних средств уживають против себе ті головні аґенти, що вивозять наших людий за море, які то чесні душі і чому то так дуже ширить ся у нас охота до еміґрациї. В наслїдок того доносу Місера вело ся против Бесядецкої слїдство через цїлий рік. Переслухано сотки сьвідків в Галичинї і еміґрантів в Америці при помочи консулятів. Вислїд сих доходжень був такий, що Бесядецка і товариші станули тепер перед судом, обжаловані о провину за намову до еміґрациї. Першого дня розправи перечитано зізнаня Бесядецкої, зложені в слїдстві. Она признає, що богато осіб жертвувало їй свої услуги в аґітованю за еміґрацием, але она їх не приняла, бо єї бюро обходить ся без аґентів, а розсилає лише за посередництвом громадских урядів проспекти і цїнники корабельних білетів до Америки через Антверпію. Дальше признає, що давнїйше з ласки удїляла еміґрантам, котрі їхали на Брему, хвилевого пристановища в льокали свого бюра, але коли наслїдком того прийшло до непорозуміня між єї бюром а Місером, она поручила своїй службі не займати ся еміґрантами, що їхали на Брему. — Розправа почала ся дня 27 с. м. і потягне ся пять днїв

— **Про пропавшого полковника-авдитора Гекайла** доносять: Коло Нерві недалеко Ґенуи знайдено плащ і шаблю австрийского офіцира; недалеко від того знайдено також і лист самоубийника. Річи і лист той мають походити від полковника Гекайла, котрого недавно тому виділи в Анконї, а котрий собі житє відобрав.

— **Огонь в церкві.** Дня 27 с. м. о 1 год. в полудне вибух огонь в парохіяльній церкві в Збаражи і знищив кришу, дві банї, з котрих одна була ґонтами а друга сьвіжо бляхою крита. Мимо сильного вітру, удало ся огонь спинити. Загальна шкода виносить около 10.000 корон, а церков була як раз на ту суму обезпечена. Отже скоро мури покажуть ся неушкоджені, то шкода буде імовірно цїла покрита. Причиною огню була неосторожність бляхарів, котрі побивали баню церкви бляхою.

— **Нещаслива пригода.** В ночи дня 24 с. м. звіяв ся був страшний вихор в Мшаници, повіта гусятиньского і зірвав дах якоїсь шопи. Як раз під ту пору ішов попри ту шопу стельмах двірский Путулицкий і дах привалив єго та убив на місци.

— **Щастє в нещастю.** З Райхенберґа в Чехах доносять: Пять робітників вибрались були сими днями в горах Карконошах на гору звану Шнеґрубе. Один з них мав то нещастє, що посовгнув ся і упав в пропасть 25 метрів глубоку, але при тім упав так щасливо на сниг, що нїчогісенько єму не сталось. Не досить того; коли він серед мраки почав шукати, надлетів снїговий осуг (лявіна) вхопив

на відчаяного молодця стрінула ся із страшною відмовою.

Коли семинарист посьмів мимо виразного заказу переступити сей поріг, де він находив найвисше щастє, мусїв тяжко відпокутувати свій вчинок. Була се може заслужена, але в кождім случаю нелюдска кара. Против упрямого любчика заставлено слуг, котрі пересадили в своїй ревности: напали на него підступом і тяжко побили єго киями. Нелюди потоворощили єму голову і скопали груди. В станї цїлковитої непритомности кинули єго перед воротами школи, де рано шкільний сторож найшов єго більше мертвого як живого.

Всяку біганину і заходи о вислїдженє та укаранє драбів, що скатували єго улюбленого ученика, директор мусїв занехати. Старого поставлено перед духовну судову колеґію, котра піднесла против него заміти, що занедбує свої обовязки і не дбає про моральність своїх питомцїв. Рівночасно дали єму зрозуміти, що він під утратою свого становища на будуче не сьміє мішати ся до справ, які стоять поза мурами семинара. То дїло сьвітских, а не духовних властий.

Ніца висів довго між житєм а смертию; минули місяцї, заким він міг двигнути ся з ліжка. Він не вмер, але зате ночи, які поклинкана мати провела в головах нещасного, вкоротили старій житє. З того часу она набавилась серцевої недуги, що до кінця житя зготовляли їй чимало болїстних хвиль.

Але він був урятований! Вибрав ся шукати втраченого щастя.... за пізно! Дім збурено і робітники почали як раз від того крила, де находила ся голуба комната. Дитину віддано на вихованє якомусь заграничному інститутови.... Семейна рада не сиділа з заложеними руками.

Для Ніци сумний настав час. Довга, жалісна резиґнация, відтак поволи, коли не цїлковите забутє, то все таки лагідне усмиренє незвичайного болю з ходом безвпинно упливаючого часу.

Десять лїт!... Колишний семинарист є тепер — парох Ніца в Добренї, статочний і цїлою громадою поважаний чоловік.

* * *

Рано велике оживленє в окружнім містї — ярмарок. Парох Ніца йде головною улицею, звичайно як на ярмарку, сюди туди, здовж, поперек -- без ладу....

Перед великою кавярнею в серединї міста зібрала ся численна юрба народу, що приглядала ся чомусь і вибухала голосним сьміхом. Може яке витресоване зьвіря, що вгадує людям вік і їх клопоти, який блазень або щось подібного. Юрба росте постійно і Ніца прилучаєсь також до людий. У веранді під кавярнею сидять і стоять міскі знаменитости, заступники округа — були парляментарні празнини — члени трибуналу, урядники префектури та маґістрату і численні офіцири. Навкруги стоїть в півколесї пестра сутолока людий всяких товариских верств. Парох Ніца замішав ся між них також.

Що стало ся? Що так дивує?

Дитина яких вісїм, девять лїт, обдерта і брудна, боса, одїта в невідповідні лахи — великий сурдут, котрого стан сягає аж по колїна, на голові поломаний цилїндер — виправляє дикі шутки і стараєсь в сей спосіб товпу розвеселити.

Є се малий, бідолашний шуткар, повний ран, сухий як тріска і жовтий як віск; майже висохлі стегна, видні крізь дїраві штанята, є місцями обдерті зі шкіри. Нужду перевисшає єго безстидність. Курить довге циґаро, строїть міни, висьміває і шуткує з присутних знаменитостий і кличе їх по звісних, насьмішливих прізвищах. Починає сьпівати і танцювати чіямпоралю [1]), витворюючи при тім безстидні рухи. Нарід бавить ся пишно.... Стара селянка, що стоїть в перших рядах, паленїє від поганих слів, які дитина звертає прямо до неї, втїкає швидко з очий сьміючих ся видцїв. Она хрестить ся та говорить: „Хто знає, які гріхи тут відпокутувались! Най Господь заступить дитину!“

Тимчасом малий задля смертельної утоми перестав танцювати; поздоровляє в сьмішний спосіб своїм величезним цилїндром боярів і сїдає на кріслї біля пана сенатора, закладаючи поважно одну ногу на другу.... Сьвіже циґаро.... пан сенатор честує єго кавою, румом. Инший „приятель“ дає ще одну чарку.... і ще одну.

Дитина схоплюєсь і починає танцювати на ново. Але сим разом стають єї рухи ще безстиднїйші... Та поволи члени теряють на певности і мале тїло починає хитати ся... Ще одна зворотка... Але задиханє дусить єго... Сьпівак холїтаєсь якусь хвилю безсильно і єго жовте лице блїде як смерть, погаслі очи запались в ямки... Тепер наступає сильна натуга, на однодушне бажанє „приятелів штуки!...“ Він зїтхає глубоко і підносить ногу до танцю, але єго тїло мимохіть скручуєсь і змордований хлопчина паде важко на край хідника — пяний без памяти.

Счинилось величезне збіговиско, так що комунїкация між торговицею а містом перервалась цїлковито. Комісар закликав полїциянта, щоби спрятав малого розпусника і в сей спосіб розігнав юрбу людий.

* * *

Ніца стиснув кулаки, ступив на хідник і сказав до сьміючих ся з виразом найбільшої відрази:

— То гріх, панове! Схаменїть ся! Християни!... Гарно!... То великий гріх!

Річ певна, юрба, що так знаменито бавила ся, обернула наклик моралїста в сьміх і відповіла глумливими замітками.

[1]) циганьский народний танець.

его та поніс ще 15 метрів дальше. Мимо сеї нової страшної пригоди знайшли его опісля лиш незначно покалїченого; звихнув собі лиш руку в плечи і в кількох місцях на тілї стерло ему шкіру.

— Хто чим воює, від того гине, можна би сказати о тім підмайстрі мулярскім в містї Ріцї (Фіюме), Сукіяттім, котрий сими днями сам собі житє відобрав. При будові одного дому, де була яма з водою, накидав він богато негашеного вапна, а коли зачало гасити ся і вода аж кипіла, Сукіятті скочив в яму. Его видобули з вапна ще живого, але так страшно попареного на цїлім тїлї, що він в кілька хвилин опісля закінчив житє.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 30 цьвітня. Саский король Юрий від'їхав вчера з Відня до Монахова в гостину до баварского князя-реґента Люітпольда. Цїсар проводив короля на дворець і сердечно его попращав.

Шамбері 30 цьвітня. Вчера о 7 годині рано відбуло ся видаленє Картузів. Поліция мусїла виломити 6 воріт, заки дістала ся до монахів, котрі були зібрані в каплици. До 1000 осіб зібраних з околиці устроїло демонстрацию в честь Картузів. До поважнїйших розрухів не прийшло.

Петербург 30 цьвітня. Царский указ поручив сенатови виготовленє нового закона карного.

Рим 30 цьвітня. Анґлїйский король відїздить нинї рано до Парижа.

Господарство, промисл і торговля.

Курс львівский.

Дня 29-ого цьвітня 1903.	пла-тять К. с.	жа-дають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	540 —	550 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	581·—	588·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	350·—
II. Листи заставнї за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	97 50	— —
Банку гіпот. 5% преміов.	111·50	—·—
Банку гіпот. 4½%	101 30	102·—
4½% листи застав. Банку краєв.	102 25	102 95
4% листи застав. Банку краєв. .	99 —	99·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	98·20	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	98 40	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	98 20	98·90
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99 50	100·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	103 50	—·—
„ „ „ „ 4½ %	102 40	—·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·80	99 50
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99 50	100·20
„ „ м. Львова 4% по 200К.	96·50	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова . . . . , . .	74·—	79·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	54·90	55 90
Угорск. черв. хреста	27·—	28.—
Іт. черв. хрес. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К.	71·—	75.—
Базилїка 10 К	·18 80	19 80
Joszif 4 К.	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·40
Рубель папёровий	2·52	2·54
100 марок нїмецких	116 80	117·50
Доляр америк.	4·80	5·—

Кавярник, що знає богато, був готов розповісти ему про сю дитину дещо більше. Неімовірне, але правдиве... і Ніца слухав як скаменїлий его слів:

— То дитина знатних людий — вдова дурноватого боляра — любовні зносини з одним семинаристом — стид перед сьвітом — виїзд на село — смерть матери — викиненє дитини. Она росте у старої селянки, котра також умре невдовзї і хлопчина остане без даху. В сїмнацїм літ волочить ся від яких шість місяців; прийшов сюди, а що з вдачі є злий, попав в тепершіннє положенє. Подібно вийшла на пси одна хоровита дівчина, що утекла з заграничного інституту. Коли опікуни відшукали єї і забрали до Букарешту, она утекла сюди опять в товаристві любчика, а тепер, от, шкода й говорити... Над хлопцем змилував ся один швець і взяв его на науку. Сьмішно! Ледащо не терпить роботи — вирід! Привик жебрати, курити і пити. Раз майстер перетріпав его порядно, шибеник утїк і жиє тепер так. Доказує штук, говорить погано, сьпіває що гидкійше, і дістає за те часом кусник хлїба. Бе ся з жебраками і спить, Господь знає, просто там, де зможе его утома. Ту історию знає цїле місто і тому хлопець зове ся також „бояр Міту“ [2])

Ніца притиснув долоні до своїх висків. Піт тревоги виступив ему на цїлім тїлї а его очи зупинились на малїй комашцї, що кружала по бїлій мармуровій плиті; він слїдив за нею аж до краю стола. Що за гадки могли повставати в єї малїй головці, годі збагнути: досить, муха пристанула, випрямила і розігнула наперед заднї ніжки, відтак доторкнулась передними лиця, немов хотїла підкрутити собі вуси; вкінци нагло піднесла ся і щезла. Ніца прокинув ся із сну і пустив ся з поспіхом до дверий.

* * *

[2]) Міту є скорочене на Думітру — Дмитро.

Даремні глядання... він не міг знайти хлопця. Всякі вказівки нічної сторожі були хибні... В пожарничій касарни его не було, анї в сїнех почтового будинку — так само не було в шопі коло шпиталю, нї, туг, нї там. Три, чотири години безвпинного гоненя за правдивою вістию. Нічний сторож з головної площі знає напевно, що „бояр Міту“ вийшов був з кількома урядниками та офіцирами до нарожної кавярні, де „дївчата сьпівають театральні штуки“.

Велике враженє викликало, коли Ніца з блїдим як хуста лицем вступав до льокалю уличної музи.

— Дивіть, навіть его всечесність туг, — сказав прокуратор з тоном вдоволеня, яким витає ся звичайно спізненого гостя. Але одна із сьпівачок, що сидїла при тім самім столї, додала:

— Благослови нас, отче!

Тепер зірвав ся дикий гамір; сьміхи, плесканє в долонї, стуканє ногами і голосні оклики: „Браво, браво!“ Пекольний вереск як в горіючій менажериї.

Все те не робило на Ніцу нїякого враженя: буря в его груди була сильнїйша і приглушувала веселий крик, яким его тут повитано. Він вийшов рішучо до середини салї, повів очима по всїх кутах і опустив сейчас льокаль серед повени глузованя, кепских жартів і насьмішок.

І тут нема... Але він не може нїяк сам оден вертати до заїздної кватири... не сьміє... дальше! Ще оден нічний сторож: може на цвинтари сьв. Івана; хлопець спить при добрій погоді часами і там...

* * *

(Дальше буде).

Виданя
Руского педаґоґічного Товариства
у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Виданя без образків.

***Молитвенник** народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер:** Коротка история педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене виданє 40 с. ***Читанка** ч. I., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий:** Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич:** Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко:** Кобзар для дітий 30 с. **Гордієнко:** Картагинцї і Римляни 20 с. ***Юлїй Верне:** Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский:** Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р. 1894 4 К. **Др. Мандибур:** Олїмпія 40 с. **Віра Лебедова:** Гостинець дітям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. ***Мальота:** Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзіньский:** Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо:** Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef:** Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. ***А. К.:** Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский:** Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Дніпрової Чайки:** Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский:** Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич:** Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко:** Абу Каземові Капцї 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка:** Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко:** Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко:** Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедова:** Малї герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка:** На чужинї 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка:** Дарунок для дітий 40 с., опр 60 с. ***Оповіданя** для дітий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский:** Оповіданя 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко:** Оповіданя 40 с., опр. 54 с. **Василь В-р:** Подорож до краю Ліліпутів 50 с., опр. 64 с. ***Л Кримский:** Переклади 40 с., опр. 54 с. **Картки з історії Руси-України.** 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка:** Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін:** Байки 30 с. ***Марко Вовчок:** оповіданя I. часть 30 с.; опр. 44 с. ***Марта Борецка:** істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалїв Стефан:** На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский:** Народні Думи з поясненями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой:** Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О. Кониського:** 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. **Оповіданя М. Вовчка.** II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с. ***Малий** сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич:** Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлійскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глїбова:** Байки 10 с. ***В. Чайченко:** Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Дніпрової Чайки,** Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний“ поручений до біблїотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарнї Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарнї Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Виданя ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

Ч. В. кр. 32.696/903.

Оповіщене.

В краєвих низших школах рільничих в Верезници п. Стрий, в Городници, в Ягольници, в Кобірничах п. Кенти. в Суходолї п. Коросно, зачинає ся рік шкільний 1903/4 з днем 1-го липня 1903 р.

Краєві низші школи рільничі мають на цїли передовсїм образоване синів селян на уздібнених практичних господарів.

Цїлий курс науки тревае три роки. Всї ученики мешкають в заведеню.

Оплата за удержане в заведеню виносить 150 корон піврічно. Ученики незаможні можуть бути приняті на кошт фонду краєвого, т. зн. дістають безплатно помешкане, харч і одїж.

Подаия о приняте до котрої небудь з повисше вимінених шкіл рільничих, належить вносити найпізнїйше до 1-го червня с. р. до Дирекциї школи.

До подання, котре єсть вільне від стемпля, належить долучити:

1. метрику рождества на доказ, що кандидат укінчив 16 лїт;
2. сьвідоцтво здоровля виставлене лїкарем;
3. сьвідоцтво шкільне з окінченя народної школи і сьвідоцтво моральности;
4. сьвідоцтво убожества, єсли кандидат убігає ся о приняте на кошт фонду краєвого.

З Видїлу краєвого Королївства Галичини і Володимириї враз з Великим Княжеством Краківским.

У Львові, дня 22-го цьвітня 1903.

Спілка ощадности і позичок в Устєчку.

Замкнене рахунків за рік 1902. Число членів 117. Стан удїлів К 472. Стан чинний К 6214·55. Стан довжний К 5839·90. Фонд резервовий К 117. Чистий зиск К 374·65. Оборот касовий К 16.721·13.

О. *Кипріян Козловский*, наст. Заряду.

З друкарнї В. Ловиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).